

CARLOS AGUSTIN

DE LA LLEGENDA A LA REALITAT

Grup March, els seus poders

Silenciosos, discrets, en aparença una ombra de l'imperi que va construir el seu avi. La realitat, però, és que la tercera generació dels March juga fort i està disposada a comptar en el futur polític i econòmic del país.

F. Surroca

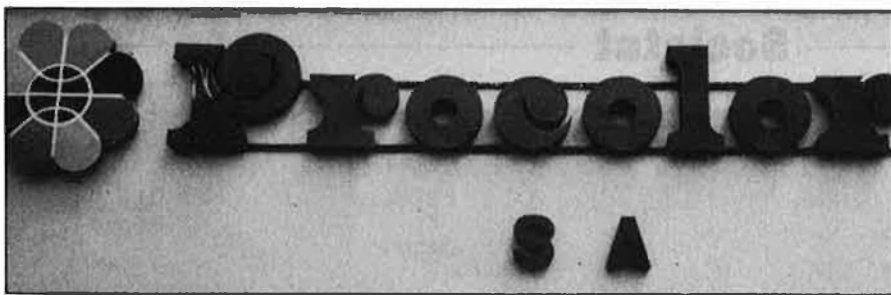
Nascut el 1880 a Santa Margalida, a l'illa de Mallorca, el petit plançó d'una família de petits propietaris, acabaria la seva vida convertit en un dels homes forts de l'economia europea, en un personatge amb una fortuna avaluada —en el seu moment— com la setena més important del món. Contrabandista de tabac, de primer; especulador hàbil i eficaç, després. Finalment, fundador de Fecsa, de la banca que porta el seu nom i de la companyia Transmediterrània. Aquesta és la llegenda, la de **Joan March**, constructor de la immensa fortuna familiar, anomenat pels seus historiadors «el darrer pirata de la Mediterrània».

Tot i això, **Joan March** fou un capitalista en el millor sentit del terme, que els seus admiradors no han dubtat de qualificar de «revolucionari» per al temps que li va tocar viure. Conservador de primer, liberal després, home a l'ombra del Partit Radical més tard.

Amic íntim de **Primo de Rivera**, del qual se separà i propicià la seva caiguda una vegada fracassat l'intent d'apoderar-se del monopoli de Campsa. Financer —des de l'exili— de l'aixecament militar del general **Franco**, però en últim terme opositor a Estoril i conspirador *donjuanista*, una vegada comprovat que la mentalitat buròcrata-falangista dels primers anys del règim li venia estreta per als seus negocis.

Carles March.

RAFA GIL

Procolor, objectiu assolit pel grup March.

Del silenci al protagonisme

Els hereus de la llegenda, del patrimoni i de l'herència March han desmentit a bastament aquella creença del capitalisme popular que diu que, a la tercera generació, les grans fortunes es dilapiden alegrement. Els darrers exponents de la saga, els néts **Carles** i **Joan**, no sols no han exhaurit les arques de l'imperi March, sinó que, a més, han estat capaços d'adaptar-les als batecs de l'economia mundial.

Avui, els analistes han valorat el grup March en uns dos-cents mil milions de pessetes. En poc més de deu anys, han passat de ser —en aparença— un grup mitjanet i discret, a esdevenir la gran esperança blanca d'un capitalisme espanyol que s'internacionalitza progressivament. Pioners en estratègies abusives —molt abans que es posés de moda l'adjectiu *tauró*—, el grup March apareix ara en totes aquelles operacions on es redissenya l'estratègia política i econòmica del país. Sense aixecar massa soroll, han esdevingut els *jòquers* més preats i temuts de l'actual procés de concentració bancària. També a distància, sonen com un dels grups que podria estar interessat en el projecte de banc català que el secretari de la Presidència de la Generalitat, **Lluís Prenafeta**, estaria fomentant.

Aliances internacionals

El secret d'aquest ascens vertiginós,

si més no del creixent protagonisme del grup, està en diversos factors. D'una banda, els March han aconseguit rodejar-se d'un grup de fidels gestors —compromesos accionarialment amb les empreses que regenten— de provada competència empresarial. Alguns dels homes forts del grup són aquests: **Juan Antonio García Díez**, ex-vice-president econòmic amb la UCD, segon candidat per Madrid del Partit Reformista, president de l'empresa Uralita, pes mitjà de la qual el grup ha realitzat diverses operacions financeres. **Leopoldo Rodés**, vice-president del Banco del Progreso i home clau de la Barcelona Olímpica. **Alfredo Lafita**, conseller-delegat de la Banca Nat-West March i home de confiança de la casa de fa anys. **Jaime Prohens**, president de Corporació Alba, societat del grup a través de la qual s'estableix l'estratègia inversora.

L'altre element definitori del grup ha estat el d'haver ensumat molt aviat que els grans grups internacionals es mostren interessats a penetrar en el mercat espanyol. Conseqüència, doncs: els March s'oferiren com a interlocutors i socis de totes aquelles empreses interessades d'invertir a l'estat. Aquesta política d'aliances ha donat al grup una capacitat operativa envejable —sense perdre, això sí, la seva capacitat decisòria—, alhora que els ha permès

accedir al mercat europeu des d'una talaia privilegiada.

El primer avís que el grup jugava fort va arribar amb la transformació i expansió, arreu de l'estat, de la Banca March. El 1983, la March comprava el Banc de Girona —en fallida després de l'afer Catalana— i després d'adquirir altres sucursals, oferia als anglesos del National Westminster la possibilitat d'operar en el país. El resultat va ser el Nat-West March, un banc mitjà en volum, però àgil i brillant en les seves operacions, controlat al 50 per cent pels dos socis.

Tres anys més tard donaven mostra del seu olfacte amb la venda del 20 per cent de la societat Popularinsa, obtenint una plusvàlua substancial. La *joint venture* de la Nat-West March serviria com a precedent en futures operacions del grup. De la seva mà arribava a l'estat —el 1986— el grup Carrefour i junts començarien a planar sobre el sector de la distribució. El mateix any també arribaven a un acord amb els suïssos de Schmied Reini, propietaris de la cimentera Holderbank. Mesos després passava exactament el mateix amb els holandesos d'Akzo. L'objectiu en aquest cas era la societat Procolor.

¿Quines són les dimensions del grup? Aquesta és la llista —coneguda fins ara— de les empreses en les quals tenen participació: Banca March (100%), Nat-West March (49%), Banco Asturias (70%), Banco del Progreso (70%), Signet Banking Co. (15%), Hispano (4%), Popular (4%), Herreiro (3%), Simago (92%), Pryca (20%), Carrefour (5%), Cervezas San Miguel (14%), S.A. Damm (4,6%), Uralita (70%), Hornos Ibéricos Alba (25%), Gestmar (100%), Finanzauto (10%), Inversiones Balboa (75%), Constructor Ginés Navarro (100%), etc. □

RAFA GIL

Uralita, S.A., i PRYCA dues de les múltiples empreses en què el grup March té participació.